

Ένας βιασμός, τα «καλά» παιδιά – οι γιοι των μπάτσων και των καθηγητών – το «κακό» κορίτσι που προκαλεί, που φταίει. Τα «καλά» κορίτσια που συνεργούν σε ένα έγκλημα και προσφέρουν ένα άλλοθι. Η μικρή μας πόλη που όμως επιβιώνει. Ο δήμαρχος που θέλει να προστατεύσει τους ανθρώπους του από τους βίαιους μετανάστες (τώρα και παλιά). Η εκκλησία που λέει για τη διάλυση των ηθών, άλλοι που λένε για τις καταλήψεις, το κομμουνιστικό κόμμα Ελλάδος που λέει μόνο για τις καταλήψεις. Συγκλονισμένοι είμαστε όλοι...

θέλω να ουρλιάξω

Επειδή είναι γυναίκα και επειδή είναι ξένη γίνεται αποδέκτρια μιας βίας διπλής. Στον ασφυκτικό τίτλο της γυναίκας, φορτώνεται αυτόν και της ξένης, αφού οι έμφυλοι και εθνικοί διαχωρισμοί, όλοι με αρνητικό πρόσημο στην περίπτωση της μετανάστριας, συναντώνται σ' ένα σφιχτοδεμένο κράμα καταπίεσης. Η μετανάστρια, λόγω του φύλου της, αλλά επειδή φέρει επιπλέον και ένα φυλετικό και ταξικό στίγμα κατωτερότητας, αποτελεί ιδανικότερο σε σχέση με τις ντόπιες γυναίκες, υποκείμενο άσκησης της πατριαρχικής εξουσίας. Από την καθημερινή ανεκδοτολογία, τα κυνικά σεξιστικά σχόλια και τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις μέχρι την αντιμετώπιση των μεταναστριών με όρους ακραίας πραγματοποίησης του σώματός τους, οι μετανάστριες βιώνουν στον υπερθετικό βαθμό την έμφυλη ιεραρχία.

για κάθε σιωπή

Ο σεξισμός δεν είναι μια στιγμή, μια αποσπασματική πράξη. Ο ρατσισμός δεν είναι η ακρότητα ορισμένων φανατικών. Κάποιες μέρες η βία συμυκνώνεται και δίνει γένεση σε γεγονότα αποτρόπαια (τόσο, που μπορούμε να είμαστε «όλου» συγκλονισμένοι). Τις άλλες μέρες η βία είναι «μικρότερης» έντασης, αλλά είναι βία· είναι διάχυτη, αλλά είναι βία. Από τις εξαντλητικές δίαιτες ως τα θύματα του trafficking, από την εκμετάλλευση στην εργασία ως τα πογκρόμ μετά τον ποδοσφαιρικό αγώνα Ελλάδα-αλβανίας, ο ρατσισμός και η πατριαρχία είναι δομικά στοιχεία αυτής της κοινωνίας.

που δε γίνεται ρωγμή

Και να που έρχονται πάλι στο προσκήνιο οι αξίες των ελληνόπουλων. Μην ανησυχείτε. Τα παιδιά σας έκαναν ακριβώς αυτό που κάνουν χιλιάδες πατεράδες, αδερφοί, ευυπόληπτοι πολίτες σε όλη την ελληνική επικράτεια, σε μπαρ, οίκους ανοχής και σπίτια σε βάρος μεταναστριών που έχουν έρθει εδώ είτε με τον εξαναγκασμό της εξαθλίωσης, είτε με τον καταναγκασμό του trafficking. Τα παιδιά σας έχουν ακριβώς τις ίδιες αξίες με εσάς. Σεξιστικές, ρατσιστικές, εθνικιστικές, μικροαστικές. Παιδιά μιας κοινωνίας που αναπαράγει τον πόλεμο, την εκμετάλλευση, την άγνοια, τα όνειρα προσωπικής ανέλιξης, την ιδιώτευση, τη μοναξιά, τη θλίψη και το θάνατο.

σ' έναν κόσμο τρομακτικού θορύβου

Και να που μιλάμε πάλι για τα κακά media, που είναι κανιβαλικά, που εκμεταλλεύονται τον ανθρώπινο πόνο, που δεν έχουν ηθικές αρχές. Δεν εκπλησσόμαστε. Αλλά οι διαμαρτυρίες για τα media σε μια κοινωνία που επιτρέπει να γίνονται τέτοιοι βιασμοί, δεν είναι μόνο υποκριτικές, είναι χυδαίες. Ναι, τα media παίζουν τον ίδιο πάντα ρόλο, αφού λειτουργούν με όρους θεάματος, με εικόνες αποσπασμένες από τη σημασία τους. Και μιλούν για τραγικές προσωπικές ιστορίες και όχι για την κοινωνική θέσμιση που τις γεννά. Αυτήν την κοινωνική θέσμιση που αναδιοργανώνεται και ξανασερβίρεται από τα κανάλια κάθε μέρα. Είναι η αντίθεση μας σε αυτή που μας κατεβάζει στο δρόμο και μας γεμίζει οργή για πράξεις μικρές ή μεγάλες, ατομικές ή συλλογικές, που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Για κάθε κραυγή που φιμώνεται, για κάθε σιωπή που κραυγάζει, για κάθε μετανάστη που φοβάται, για κάθε γυναίκα που εξεγείρεται, είμαστε μαζί σου.